

**ЗАПОВІДЬ
СИМОНА
ПЕТЛЮРИ**

СИМОН ПЕТЛЮРА

**ГОЛОВА ДИРЕКТОРІЇ
І ГОЛОВНИЙ ОТАМАН ВІНСЬК
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ**

• 23 V 1879 — † 25 V 1926

ПАМ'ЯТИ ПОЛЕГЛИХ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ

В ДЕНІ СВЯТА української державності встають перетомною постаті лицарів і мучеників великої Царі!

Тих, що життям своїм заплатили за свою віру в неї!

Тих, що великим чином крові і праці, гарячого патріотизму і виконавця обов'язку, умілими — для одних слухатись і для других виказувати, в обом і разом користись вищими наказами нації, через її волю переклали, розпочати нову добу в історії України!

Тих, що створили спільним чинком свого життя найкращу легенду нації — легенду збройної боротьби її за своє право жити вільною і державно-незалежною!

Тих, хто заслужив право на те, щоб стати неабутними в історії України, хто змінив її величчю минуле з світлим майбутнім і переклав нам, живим та прийдешнім поколінням, великий заповіт національної помсти та недовершеного чину!

Шлях здійснення кожного наказу її глибоко вкривається кров'ю. Нашою — так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров'ю закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлення, організаційної праці, істотної творчості, всього того, що нація і свідомо і ірраціонально використовує для утвердження свого права на державне життя.

Кров, полита для цієї величної мети, не засихає. Тільки її все тепліше буде для нації, все відграватиме ролю непоколючого, тривожного ферменту, що вагадує про нескінченне і кличе на продовження різночотого!

З цим чуттям завжди переживаю в наші свято державності Волю все зачується у мене в дорогих незабутніх образах тих, хто дав нам право його святкувати, подібно до того, як величчю мелодії нашого гімну, що в цей день адяються особливо урочистими, а слова обов'язують чини, — все альяється в передсмертних стогнаннях тих, чий дух тоді тільки повітрять у ширість і повиміють нашого святкування, коли не словами-співками, а ділами докажемо наші моральну, вагітність бути достойними свята.

Хай же в цей день ми глибоше, як коли, відчуємо велику вагу передсмертних заповітів наших лицарів!

Хай сьогоднішнє свято навчить нас шанувати пам'ять полеглих і боремою елементи традиції боротьби за українську державність, так чисті, так ушляхотлюючі, бо й оправдані і окроплені святою кров'ю найкращих свів нації!

А найголовнішою з тих традицій буде пам'ятати про невикучість відновлення боротьби тими самими збройцями і під тими самими гаслами, що ними користувалися і ними одушевлялися жертви військових подій 1917—1920 років.

Українські мечі перекуваються на рапи тільки тоді, коли гасло Незалежна Українська Держава перетвориться в дійсність і забезпечить отому рапові можливість зужитковувати рідну плодючу землю з її нестачеваними багатствами не для потреб третього, або другого з половиною, чи якого іншого Інтернаціоналу, а для устаткування і зміцнення власного державного добра і збагачення рідного народу.

Отже: не забуваймо про меч, учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно збіймо про віджигалення надією моральних елементів її буття — творчої любові до Батьківщини, сторожності до ворога та помсти за кривду, заподіяні їм, — в символі яких знайдено і вірний шлях до звільнення і програм для будівництва.

Великий чин наших діячів вчить вірності ідеалам і умінню підпорядковуватись. Тільки вірність і слухняність творять передумови успіху національної боротьби.

Біля гасла: Українська Народна Республіка — Українська Незалежна Держава об'єдналися всі справді активні сили нації в її боротьбі за незалежність. Тільки в моральній атмосфері, утвореній тією боротьбою, могли з'явитися світлі востаті полетіти, тільки на цьому ґрунті могла зродитися жива легеція дальшої нашої боротьби, що живе невмиручою в душі нації і ферментує її сили на нові виступи.

Моральним чотирьохкутником — отим старозападним табором — поставилися ми в переходові дні нашої історії до всіх негідних виступів на нашу єдність та вірність випробованки ідеям. Скрутилися одні біля одного з готовістю власної допомоги і перестороги — і ми витримали усе „міра і проби“ незалежно від того, чи вони походять з якогось Інтернаціоналу чи від його класократичного антиподу.

Вірність є основою не лише рідного життя. Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань, до національного включено. Наша вірність тим ідеям, за які голови покладали незабутні, лідарі збройної боротьби за українську державність з часів 1917 — 1920 рр. буде найкращою пошаною до світлої пам'яті їх, до великого чину їхнього життя і внаслідок до розуміння глибокого змісту тієї думки, що її вилася законодавець в акт свята Української Державності.

С. ПЕТЛЮРА

22 січня 1928
Париж

В-во „Неділя“